

КЕВИН СЕНДС

Знакът на чуждата

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ ПЕТЯ ПЕТКОВА

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Mark of the Plague*

Text copyright © 2016 by Kevin Sands

All rights reserved.

Превод Петя Петкова

Редактор Ина Михайлова

Коректор Таня Симеонова

Дизайн и илюстрация на корицата Стоян Атанасов @Kontur Creative

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2017

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-2011-9

Не пропускайте как започна всичко в

Ключът на Бактори

ПОНЕДЕЛНИК, 31 АВГУСТ 1665 Г.

Починали от чумата вчера: 1143

Общо починали от чумата: 30 551

Едно е сигурно – БОДЛИТЕ НА ТАРАЛЕЖА НАИСТИНА ГОРЯТ.

Но целта на най-новия ми експеримент не беше да установя този любопитен факт. Въпреки това, както майстор Бенедикт все повтаряше, никога не знаеш кога ще направиш голям пробив. Макар че, ако съдя по изражението на Том, когато пламъците плъзнаха по главата на препарирания таралеж, това не беше пробив, а по-скоро „забиване“.

В своя защита ще кажа, че няхах никакво *намерение* да подпаля Хари. Но, разбира се, това оправдание не би имало тежест пред Том. „Ти никога нямаш *намерение* да подпалиш нещо, би казал той, скръстил грамадните си ръце, изпепелявайки ме с поглед. Но често се случва.“

Всичко започна както винаги с идея. И с факта, че не се вслушах в гласа, който каза: „Това е *лоша* идея“.

ПЪРВА ГЛАВА

– Това е лоша идея – заяви Том.

Той хвърли кос поглед към устройството в края на тезгяха, сякаш, ако погледнеш право в него, то щеше да му избоде очите.

– Дори не знаеш още как действа – възразих аз.

Той прехапа устна.

– Съвсем сигурен съм, че не искам и да знам.

Приспособлението действително изглеждаше доста... ами, странно. Беше високо петнайсет сантиметра, с издута горна част, поставена върху тесен изправен цилиндър, увит плътно в намачкана хартия. Всичко това се крепеше на три дървени подпори, стърчащи от дъното. Най-отдолу се подаваше парче фитил.

– Прилича на гъба с опашка – отбеляза Том и предпазливо се отдалечи от тезгяха. – *Запалима* опашка.

Нямаше как да не се почувствам леко засегнат. Странно или не, това устройство бе най-важното нещо, което някога бях създавал. Всичко останало в работилницата на аптеката – керамичните буркани, плесенясалите стъкленици, лъжиците, чашите, тенджерите и казаните – беше струпано в единия край на тезгяха, студено и притихнало. В помещението се усещаше само слабият мирис

на съставките и отварите. Дори огромната пещ с форма на лукова глава в ъгъла беше замряла. Защото *това* беше изобретението, което щеше да спаси дюкяна ми.

Вдигнах го гордо.

– „Опуши дома си на Блекторн“! Гаранция, че ще...
ъ... опуши дома ти. Е, може би представянето трябва да се пипне малко.

– Трябва да пипнеш акъла си – промърмори Том.

Това вече беше прекалено.

– Изобретенията ми действат точно както би трябвало.

– Знам – отвърна Том. – Именно в това е проблемът.

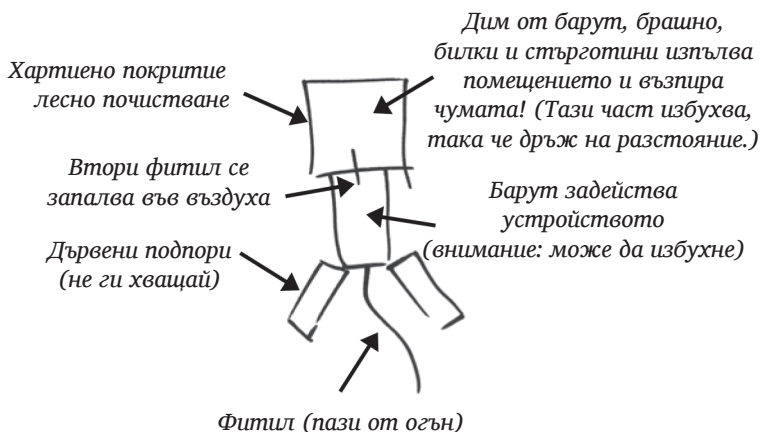
– Погледни все пак.

Внимателно оставих моя „Опуши дома си“ и му показах проекта си, скициран върху парче пергамент.

– Действа на принципа фойерверк – обясних аз, което, като се замисля сега, може би не беше най-доброто начало.

Опуши дома си на „Блекторн“

Изобретение на Кристофър Роу, аптекарски чирак

– Запалваш фитила на дъното. Барутът на дървото изстрелва горната част във въздуха. След това вторият фитил предизвиква взрива. – Прокарах ръка над него, все едно се опитвах да продавам коприна на Кралската борса. – Изпълва всяка стая с дим, за да предпазва семейството ти! Помага за защита от чумата!

– Ъхъ – изсумтя Том. Мисля, че представлението ми ни най-малко не го убеди. – Защо е пълно с брашно?

– Това е най-хубавата част. Гледай.

Отидох до стената на работилницата, където държах двата останали чувала с брашно. Грабнах шепа от него и взех свещичката, която гореше на тезгяха. Когато духнах брашно към нея, тя избухна в ярки пламъци.

– Виждаш ли? Брашното избухва. Затова мелницата на Кемпдън се взриви миналото лято. Във въздуха имаше твърде много брашно.

Том се хвана за главата.

– Изобретението ти е вдъхновено от избухнала мелница?

– Ами... брашното не е толкова опасно колкото барута, нали?

Явно Том не смяташе, че това е гаранция за търговски успех.

– Както и да е, когато брашното избухне, то подпалва стърготините и билките и стаята се изпълва с пушек. А пушекът е най-добрата защита от чумата. Може дори да го правим по поръчка, да слагаме дърво по избор на клиента.

– Защо хората просто не запалят огън? – попита Том.

– Не можеш да палиш огънове вкъщи, където ти скимне.

– Да, това изглежда *много* по-безопасно.

– И наистина е – настоях аз. – Трябва само да не го доближаваш до пердетата. И газени лампи. И животни. И... виж, ще ти покажа.

Том отстъпи назад.

– Чакай. Нали не смяташ да го задействаш?

– Какво друго да правя с него?

– Мислех, че само се майтапиш с мен.

От рафтовете със съставките над нас излетя охранена гълъбица с бели пера на тъмни пръски и кацна до мен с гукане.

– Точно така, Бриджит – каза Том. – Опитай се да го вразумиш.

Бриджит клъвна фитила. Отдръпна се възмутено и запляска с крила към горния етаж.

– Виждаш ли? – Том се сниши зад тезгяха. – Дори птицата те мисли за луд.

– Ще съжаляваш за това, когато се зарина със злато – заявих.

Гласът му долетя иззад тезгяха.

– Ще поема този риск.

Запалих фитила. Наблюдавах го как пропуква и припламва, след което се присъединих към Том зад тезгяха. Не защото се боях, разбира се. Просто изглеждаше... благоразумно.

Пламъкът достигна дъното. За миг не се случи нищо. После барутът се възпламени. Чу се съскане и от дъното излетяха искри. Цилиндърът отскочи във въздуха.

Дръпнах Том за ръкава.

– Действа! Действа!

После се запали вторият фитил. От дъното излезе тънък пламък, придружен с пушек. Устройството бавно се прекатури настрани. В следващия момент се изстреля през вратата в дюкяна.

– Това очакваше ли се? – попита Том.

– Ами... – казах уклончиво аз, но в действителност отговорът беше „Не“.

Откъм вратата на дюкяна проблесна светлина. После се чу „Бум!“. Това поне се очакваше. Но не и гласът, който последва.

– АААХ!

ВТОРА ГЛАВА

ВТУРНАХМЕ СЕ В ДЮКЯНА.

Когато се озовах там, се почувствах някак раздвоен.

От една страна, изобретението ми беше проработило! Моят „Опуши дома си“ наистина беше изпълнил дюкяна с гъста сладникава мъгла. От друга страна, на стената между входната врата и прозореца имаше голямо черно петно от изгоряло. И от същата тази друга страна, Хари, препарираният таралеж на перваза, беше в пламъци.

Том размаха ръце и се разкашля, хуквайки да отвори входната врата. Грабна таралежа за опашката – единствената част, която още не беше пламнала – и го захвърли на улицата. Хари се претърколи в горяща дъга, отскочи два пъти от паважа и спря, припламвайки лениво.

Том ме изгледа убийствено. Аз се изчервих.

– Ама чакай малко... – понечих да се оправдая.

В следващия момент забелязах нещо – дюкянът беше празен.

– Не чухме ли някой да крещи?

Очите на Том се разшириха.

– Взриви клиент.

– Всъщност без малко – изломоти глас.

Мъжка глава се подаде иззад витрината до огнището. Видях добре познатите тънки побелели коси и леко замъглените очи. И сърцето ми се разтуптя.

– Исак! – възкликнах аз.

– Радвам се, че не стоите със скръстени ръце, момчета.

Той изпълзя изпод масата и се изправи бавно на крака със старческо пукане на ставите.

Втурнах се напред и спрях почти до него.

– Добре ли сте?

– По-добре от таралежа. – Исак си изтръска панталоните. – Може ли да попитам какво целеше? Да не би звярът да те е ядосал с нещо?

– Това беше моето изобретение. Би трябвало да спре чумата.

Той кимна.

– Да се превърнеш в пепел наистина би предотвратило болестта.

Лицето ми пламна.

– Много съжалявам.

– Няма поражения, спокойно. – Той зърна петно от изгоряло на рамото на жакета си. – Е, почти. Но не се притеснявай.

Колкото и да се срамувах, аз се радвах, че го виждам отново. Исак Чандлър, книжарят, беше един от малкото приятели на майстор Бенедикт – и мой, както се оказа. Именно той ни помогна да спрем Култа на архангела, който уби една дузина хора миналата пролет, в това число и моя майстор. Исак беше собственик на книжарница на пряка със складове северно от Темза. Но по-важното е, че в подземие, скрито дълбоко под нея, той съхраняваше алхимична библиотека, пълна с древни трудове, обхващащи вековно загадъчно познание. Бях влизал там два пъти: веднъж, за да взема ключ, който ми помогна да открия тайна на майстор Бенедикт, и втори път четири

седмици по-късно, за да скрия същата тази тайна, която той ме беше пратил да намеря – рецептата за ужасяващо оръжие, наречено архангелски огън.

Искаше ми се да бях прекарал там повече време. Топлата, уютна книжарница се беше превърнала в едно от любимите ми места. Но в този момент просто се радвах, че Исак е тук. Два месеца беше извън града.

– За постоянно ли се връщате в Лондон? – попитах го.

– Да. И не. – Той извади голяма кожена чанта изпод витрината.

– Имаш ли нещо против да поседна? Пътуването беше изтощително.

– Веднага ще ви настаня.

Взех чантата и понечих да го заведа на удобния стол до огнището.

Той обаче кимна към работилницата.

– Мисля, че е по-добре да поговорим насаме.

Озадачих се от това му желание, но го отведох отзад. Том остана в дюкяна и ми хвърли многострадален поглед, като се захвана да стърже с четка петното от изгоряло. Исак доуцука до стол край една от пейките и ми направи знак да се настаня до него.

Седнах и сложих чантата между нас. Сега, когато вече не бяхме потънали в мъглата в дюкяна, видях по-ясно лицето му. Не изглеждаше добре.

Стомахът ми се сви.

– Случило ли се е нещо?

– Не съм чулав, ако това питаш – отвърна той. – Но явно съм остарял много.

Той се отпусна на стола с хлътнали очи и напрашено от пътя лице. Донесох му чаша изветряла бира от единствената бърва, останала в килера ми, и последната от кифлите, които Том бе опекарл тази сутрин. Исак пресуши чашата на четири глътки.

– Благодаря ти. Отдавна не се бях качвал на кон. – Той се размърда на мястото си. – И на задните ми части им се иска да си беше останало така.

– Сега ли пристигнахте?

Той кимна утвърдително.

– Преди час. Заедно с твой стар приятел.

Намръщих се. Какъв стар приятел?

– Лорд Ашкомб – поясни Исак.

Лорд Ричард Ашкомб беше наместникът на Негово величество Чарлз II. Заедно с Исак той изигра ключова роля в борбата с култа.

– Мислех, че е в Уилтшър с краля – казах аз.

– Прибра се в Лондон само за един ден. Но трябваше да се видя с него, защото имаше нещо за мен.

Исак отвори чантата и извади два пакета. Първият беше увит в ленено платно. Той потупа втория, който беше в калъф от намаслена кожа и плътно овързан с въже. Възлите бяха запечатани с восък.

– Какво е това?

– Книга – отвърна той. – Много специална книга. Чаках трийсет години да се сдобия с нея.

Втренчих се в пакета, все едно можех да видя под кожата.

– За какво?

Исак прокара върховете на пръстите си по въжето.

– Това няма значение в момента. Може би един ден ще ти я покажа. Но не днес.

Майстор Бенедикт казваше същото. Направо ме влудяваше. Но не си представях, че мога да придумам Исак да ми каже, така че преглътнах разочарованието си и попитах:

– А какво има в другия пакет?

– Не е нещо с такава стойност, но въпреки това е ценно за мен.

Той дръпна лена. Отдолу се показа пресен меден кейк с глазура.

– Любимият ми – каза книжарят. – Вземи си.

Отрязях си парче с потекли лиги, без да откъсвам поглед от загадъчния пакет на тезгяха.

– Откъде е?

– От пекарната на „Флийт Стрийт“.

– Имах предвид книгата.

– Нима?

– Исак! – възмутих се аз.

– От Египет. И това е единственото, което ще ти разкрия – обясни той благо, след което пхна книгата обратно в чантата. – Радвам се, че чумата не е попарила любопитството ти. Нито апетита ти.

Вече бях изял първото парче от кейка. Явно ме беше видял да заглеждам останалото.

– Извинявам се.

Той ми отряза още едно парче.

– Споделям го на драго сърце. Притеснявах се за теб. Вестите от Лондон бяха много тревожни.

Каквото и да беше чул, то надали описваше мрака, обгърнал града. Когато Култът на архангела уби майстор Бенедикт, мислех, че това е най-лошото, което може да се случи на Лондон. Но грешах.

Чумата, изчезнала от града за близо трийсет години, се беше завърнала с мъст. Започнала с няколко случая тук-там извън стените на града, накрая тя избухна с лятната жегата. Бюлетинът за смъртността, публикуван всеки четвъртък, оповестяваше потискащата официална бройка – 6102 смъртни случая само миналата седмица, – но всички знаеха, че цифрата е ниска. Истинската бройка вероятно беше двойно по-голяма. До момента имаше общо трийсет хиляди умрели и всеки ден си отиваха нови и нови хора.

Първият смъртен случай на нашата улица беше дете: Джонатан Хартуел, син на златаря, само на десет години. В началото родителите му се надяваха, че момчето страда от различна болест, тъй като чумата започваше като много други – настинка, спазми, изпотяване. Но после настъпи промяна. Момчето започна да повръща неудържимо. Гърчове разтърсваха тялото му. Взе да бълнува, умът му скачаше от ангели на демони, ту изпадаше в екстаз, ту се терзаеше, в един момент се молеше, а в следващия ругаеше. Но семейството му продължаваше да отрича, че е чумаво, докато по кожата му не се появи доказателство.

Болестта имаше характерни „белези“: ужасяващи черни подутини на врата, под мишниците, в слабините, или по-рядко – обриви и зачервена кожа на петна. Като повечето жертви малкият Джон имаше подутините. Така кръщеше, че го чувах със запушени уши през четири къщи, заключени врати и прозорци със спуснати кепенци.

Не можех да направя нищо. Занесох на баща му малко мак, за да се опитат да облекчат агонията на горкото момче, но това беше малка утеха срещу болестта. Дори тогава майка му още се надяваше, тъй като имаше хора, които оцеляваха от чумата. Но вечният покой в крайна сметка го погълна, последван от риданията на майка му, а аз можех само да слушам, безпомощен и безполезен. Като сега.

– Положението все повече се влошава – казах на Исак. – Страхувам се.

– Всички се страхуваме – отвърна той. – Значи сигурно следиш пророка?

– Кого?

– Чух, че в града има пророк, който предсказва хода на чумата. Виждал ли си го?

Дори не бях чувал за него.

– С Том почти не излизаме от дюкяна. До нас не стигат вести от външния свят. Освен бюлетина на смъртността.

Което беше повече, отколкото и двамата искахме да знаем. Като всички останали и ние се опитвахме да се опазим, стоейки затворени у дома, тъй като никой не знаеше как точно се предава болестта. Хората вярваха, че пушекът я прогонва – това беше и причината за не съвсем успешното ми изобретение, – но човек не можеше да е сигурен, че някой е заразен, докато не се появяха белезите.

А и бездруго нямаше много причини да излизаме сега. Чумата беше парализирала Лондон. Повечето магазини бяха затворени, с тях беше изчезнала и работата. Всеки, който можеше да си позволи да замине, вече го беше направил. Цяло лято лондонските улици бяха задръстени с карети, богатите бягаха панически в провинцията. Единствените, които редовно минаваха по улиците тези дни, бяха обслужващите катафалката. Всяка вечер извозваха белязаните от болестта трупове под звуците на камбанка и с онзи ужасен вик. „Изнесете мъртвите.“

Исак поклати глава.

– Бил съм свидетел на три чумни епидемии в Лондон – през 1603, 1625 и 1636 година. И мога да ти кажа, Кристофър, че тази е по-страшна от всичките, взети заедно. А ако наистина обикаля пророк, това е зловещ знак, че отвъдните светове отново се интересуват от нашия град. И не е нужно да обяснявам точно на теб колко е опасно това.

Потреперих при мисълта за архангелския огън.

– Когато чумата избухна, реших, че няма да се върнете.

– И нямах такова намерение. Но при вестта за този пророк – и за грабежите в града, – размислих. Затова се отбих тук на връщане. Искях да ти кажа, че ще затворя книжарницата.

Думите му бяха като юмрук в корема ми. Въпреки че само два пъти бях посещавал мястото, заради връзката на Исак с майстор Бенедикт имах чувството, че губя втори дом.

– Но... защо? И какво ще стане с библиотеката в подземието?

– Нищо. Именно заради библиотеката затварям книжарницата – въздъхна Исак. – Обичам дюкяна си почти толкова, колкото Бенедикт обичаше това място. Но библиотеката... тя е моето *призвание*. Посветил съм живота си на нея да ѝ служа, да я увеличавам, да я пазя. Но бях глупав. – Той махна към книгата в чантата. – Купувах трудове за бъдещето. А всъщност трябваше да се *подготвя* за него.

– Нямам чирак. Ако умра, никой няма да заеме мястото ми. А тази библиотека *трябва* да оцелее. Така че аз трябва да оцелея с нея. Поне за известно време.

Исак се втренчи в чашата си.

– Бих предпочел да не се връщам. Но ако книжарницата ми бъде плячкосана и крадците намерят тайния вход към библиотеката... не мога да допусна това да се случи. Щом трябва да съм в Лондон, има само един сигурен начин да избегна болестта – никакви контакти с *никого*, докато епидемията не отшуми.

– И това и ще направя. Ще затворя книжарницата и ще се скрия в подземието. Вече е ясно, че чумата ще продължи още няколко месеца. Погрижих се да ми доставят достатъчно храна, за да изкарам това време.

Опитах да си представя какво е месеци наред да стоиш под земята. Да не дишаш свеж въздух, да не виждаш слънцето. Звучеше ужасно.

– Няма ли да се чувствате самотен?

– Книгите ще ми правят компания. Освен ако ти решиш да дойдеш с мен.

Премигнах изненадан.

– Аз?

Той кимна.

– Затова се отбих. Сега, когато майстор Бенедикт вече го няма, исках да ти предложа възможността да се присъединиш към мен в библиотеката. Има предостатъчно място и за двама ни и, въпреки че там са книгите, ще е много по-приятно да има с кого да си говоря. А и ще се успокоя. Няма да се притеснявам, че може да се заразиш.

Не знаех какво да кажа. Не исках да живея под земята. Но и не исках да живея в чумна епидемия. Освен това щях да опозная Исак по-добре, да чуя разказите му за майстор Бенедикт. И библиотеката! Всички онези книги. И цялото време на света да ги прочета.

– Ами Том? – попитах. – Може ли и той да дойде?

Исак стисна устни.

– Том има семейство. Те още ли са живи?

– Да.

– И ще искат ли да знаят къде е отишъл?

Сега разбрах защо Исак бе пожелал да останем насаме.

– Да – отвърнах посьрнал.

– Самият Том е добре дошъл. Доверих му се преди за нашата тайна и не сбърках, приятелят ти се оказа предан. Но както вече знаеш, познанието в тази библиотека може да стане опасно, ако попадне в грешните ръце. Семейството му не бива да знае. Затова, боя се, отговорът е „Не“.

Бях разочарован, но не винях Исак. Майката на Том беше сваятна жена, но голяма клюкарка. Сестрите му бяха добри момичета, но твърде малки, за да им се възложи такава отговорност. А що се отнася до баща му, по-добре да не казвам нищо за него. Очевидно Том не можеше да дойде.

Това наклони везните и за мен. Ами ако Том се разболееше, докато бях в безопасност под земята? Не можех

да го изоставя. Нито можех да оставя наследството на майстор Бенедикт.

– Наистина бих искал да дойда – уверих Исак. – Но Том може да се нуждае от помощта ми. И... не знам. Надвах се, че ще открия нещо, с което да помогна на града.

Почувствах се глупаво от тези думи. Но Исак се усмихна и сложи ръка на рамото ми.

– Направих същото предложение на Бенедикт през трийсет и шеста година. И той ми отговори по същия начин. Много добре. Сега да минем към практическите въпроси. Преди да се затворя в подземията, имаш ли нужда от нещо?

Смутих се.

– Ами... сега, като го казвате.... Чудя се дали... Мисълта ми е, ако имате...

Исак повдигна вежди.

– Искам да се прибера, *преди* да се заразя с чумата, Кристофър.

– Да. Ъ... може ли... ъ... да ми заемете пари?

– Пари?

– Ще ви се издължа, обещавам – побързах да го уверя. – Просто... ами... нямам никакви.

Исак ме изгледа строго.

– Гилдията на аптекарите ти даде десет лири след смъртта на Бенедикт. Нали не си ги прахосал всичките?

– *Нищо* не съм прахосал – възнегодувах. – Така и не ги получих.

По изражението на Исак пролича, че е разбрал.

– Нека отгатна – каза той. – Всяка седмица си ходил да си търсиш парите. Но те все са се оправдавали защо ги няма. И сега, когато е плъзнала епидемията, са затворили и *не можеш* да ги вземеш.

– Всеки път бяха много учтиви.

– Не се и съмнявам. Но как преживяваш през цялото това време?

– Продавах от запасите на дюкяна на други аптеки – обясних. – Но вече никой не иска да купува.

– Защото се притесняват да не са заразени с болестта? – предположи Исак.

Кимнах унило. Убийството на майстор Бенедикт не просто ме бе съкрушило. Но и няхах никакъв начин да се прехранвам. След историята с Култа на архангела Гилдията на аптеките трябваше да ми определи нов майстор. Но когато пламна чумната епидемия, Съветът на Гилдията затвори Палатата и членовете му избягаха с останалите богаташи. И така останах без майстор и без обещаните десет лири.

Тъй като бях чирак, няхах право да продавам лекарства, затова и бях измислил „Опуши дома си“. Пушекът само те предпазва от болестта, а не я лекува, така че това не беше лекарство и можех да го продавам законно. Но голямото черно петно от изгоряло – и овъгленият таралеж на улицата – ясно показваха, че изобретението ми още не беше готово за продажба. И понеже малкото останали аптеки вече не искаха да купуват стоката ми, касата вече беше празна.

– О, Кристофър – промълви Исак. – Не биваше да те оставям сам. Ето, вземи. – Той извади пет сребърни шилинга от жакета си и ги сложи на масата. – Бих ти дал и повече, но похарчих остатъка от спестяванията си, за да си набавя провизии, докато трае чумата. И знаеш ли какво? Задръж и медения кейк. Не, не, недей да спориш. – Той потупа корема си. – Аз може да го обичам, но той не ме обича.

Ако не се боях от болестта, щях да го прегърна.

– Това *много* ще ми помогне.

– Но не е достатъчно – промърмори Исак.

Парите нямаше да стигнат, докато върлува епидемията, сигурно беше. Но въпреки това с тези сребърни шилинги щях да съм сит известно време. А Том щеше да се зарадва – не само на медения кейк. Пекарната на семейството му беше затворена, тъй като повечето им редовни клиенти бяха избягали, а брашното беше евтино и хората сами си месеха хляба.

Като истински скъперник баща му имаше скътани пари да преживяват поне известно време, така че нито Том, нито петте му сестри щяха да гладуват. Но баща му нямаше да похарчи пукната пара за мен. Дори бе стигнал до там да *поощрява* Том да прекарва повече време с мен, за да яде от моите запаси, а не от неговите. Но не знаеше, че през цялото време Том отмъкваше храна от къщи и ми я носеше. Не можеше обаче да вземе много, само някоя и друга кифла, достатъчно малка, че да я скрие под жакета си. Така че парите на Исак щяха да са от голяма полза поне известно време.

Скочих от мястото си да кажа на Том.

– Почакай – спря ме Исак.

Спрях се на прага. Отпред Том най-последно беше изстъргал петното от изгорено и слагаше съдовете по местата им. През прозореца видях двама мъже да се приближават към дюкяна.

– Обещах на Бенедикт, че няма да кажа нищо – подхвана Исак. – Но предполагам, че при така създадите се обстоятелства той не би имал нищо против да престъпя думата си.

Той се изпъна на стола си.

– Предполагам, че още не си намерил съкровището му.

ТРЕТА ГЛАВА

– СЪКРОВИЩЕ ЛИ? – ПРЕМИГНАХ ОЗАДАЧЕНО. – КАКВО съкровище?

Входната врата се отвори и двамата мъже, които бях видял да пресичат улицата, влязоха в дюкяна. Исак вирна глава и се заслуша. После сложи пръст на устните си.

Том ми хвърли въпросителен поглед. Направих му знак да се погрижи за посетителите, затворих вратата и изтичах обратно при Исак.

– Съкровище?

Той кимна.

– Когато Бенедикт осъзна, че Култът на архангела скоро ще го открие, написа ново завещание, в което остави всичко на теб. Въпреки това той се притесняваше какво ще стане с теб, след като умре. И най-вече имаше нещо, което искаше да получиш, но не желаше да каже какво е то. За да не попадне в ръцете на грешния човек, нали разбираш.

– Съкровище? – Явно се бях превърнал в папагал. – Какво?

Исак се намръщи.

– Не съм сигурен. Знам, че имаше пари – *много* пари, – но намекна, че ти е оставил нещо специално. Нещо само

за теб. Не ми каза какво е, искаше сам да го намериш. Но се притесняваше, че няма да го откриеш. Затова ми даде нещо за всеки случай. – Исак махна към чантата на тезгяха. – Там има връзка писма. Едно от тях е за теб. Извади го.

Намерих седем писма, овързани с връв. Първите пет имена не ми бяха познати. Шестото обаче беше – лорд Ричард Ашкомб.

Задържах го за момент, чудейки се какво общо има Исак с кралския наместник. Но най-вече исках да видя последното име. Беше написано с прегледния почерк на майстор Бенедикт. Прокарах пръст по буквите.

*Кристофър Роу
Аптека „Блекторн“, Лондон*

– Бенедикт ме накара да обеща, че няма да ти го дам, преди да е минала година – обясни Исак. – Наистина искаше да намериш сам онова, което ти е оставил. Но с тази върлуваща чума...

Обърнах писмото. На печата майстор Бенедикт беше изрисувал един-единствен символ: кръг с точка в средата.

Познах го. Моят майстор беше алхимик и търсеше истините на вселената отвъд тленния свят. За да остане работата им скрита, алхимиците използват специални символи за вещества, небесни тела, указания и така нататък. Кръгът с точка в средата представлява Слънцето – светлина, живот, топлина. Като всички небесни тела то също е свързано със земен метал. Марс е желязото. Меркурий – живакът. А Слънцето?

То е златото.

От дюкяна долетяха гласове. Не им обърнах внимание. Разчупих печата и прочетох писмото от майстора ми.

Кристофър,

В дома ни е скрита награда за теб. Истинско съкровище. Жалко, но доколкото те познавам, сигурно още не си го намерил. Прав съм да смятам, че искаш да го намериш час по-скоро. Там е работата, че не ще го откриеш, докато не осъзнаеш нещо. И то е много важно. Целият дом сега е твой. Използвай всичко, което ти е дадено. Трябва да прочетеш това писмо внимателно и да разгадаеш смисъла му. Една последна гатанка, която да отгатнеш, и Не само ще намериш съкровището, но и ще научиш нещо. И това е най-важното нещо, което искам да научиш.

Очите ми пареха. Сърцето ми се късаше така, както когато той умря. Но въпреки това се усмихнах на писмото. Защото, разбира се, майстор Бенедикт ми беше оставил ребус.

Той обожаваше ребусите – тайни, скрити в тайни, шифри, скрити в шифри. Беше предал тази любов и на мен. Избърсах сълзите си и огледах писмото за подсказки.

Исак се прокашля.

– Виждам, че вече не ти е до мен.

Вдигнах очи.

– Извинявайте.

Той махна с ръка.

– Бенедикт беше същият – отбеляза, като се изправи. – Иска ми се да можеш да ти помогна да разбереш какво е скрито в това писмо, но нямам представа откъде да започнем. А съм сигурен, че нямаш търпение да се захванеш да

търсиш. И е време да се прибирам. – Той се намръщи. – Освен това мисля, че Том се нуждае от помощта ти.

Бях толкова погълнат от писмото на майстор Бенедикт, че дори не бях обърнал внимание какво се случва отпред. Сега ги чух – гневни гласове. Беше се разразила свада.

Отворих вратата към дюкяна. Том беше застанал зад щанда и се опитваше да усмири посетителите. Двама мъже стояха точно пред мен, бяха същите, които бях видял преди. А срещу Том се беше прегърбил трети. Трябва да бе влязъл, след като затворих вратата на работилницата.

Очевидно го бяха сполетели тежки времена. Дрехите му бяха на петна и скъсани, осеяни с кръпки. Кожата му беше мръсна, косата – без перука и немита. Ръцете му бяха покрити със струпеи, а на месестия му нос имаше огромна брадавица. Но най-лошото бе, че миришеше, все едно е стъпил в нещо много гадно. Първите двама мъже явно се възмущаваха от присъствието му и от онова, което правеше – опитваше се да проси.

– Моля ви, господине – каза на Том. – Каквото и да е.

– Съжалявам – отвърна Том. – Но както ви казах, дюкянът не е мой...

– Ние бяхме първи – оплака се единият от двамата мъже.

По лицето на Том се изписа облекчение, когато найсетне излязох. Просякът зърна Исак на вратата зад мен. Закуцука прегърбен право към него.

– Добри господине...

Преди да успее да продължи, Исак посочи мен. Просякът изглеждаше леко изненадан, но въпреки това реши да си излее мъката.

– Моля ви, млади господине. Казвам се Майлс Гаспар. Бях кожар на доковете, преди да плъзне чумата. Сега работилницата е затворена. Вече два месеца съм без пре-

храна. Имате ли работа за мен? Ще правя всичко, каквото и да е.

– Съжالياвам – казах. – Не...

– О, моля ви, сър, не съм горделив. Каквото и да е, без значение колко е малко. Семейството ми гладува. – Майлс закръши ръце. – С жена ми имаме две деца. Останахме без подслон, защото не можем да си плащаме наема. Даваме на децата каквото успеем да намерим. От три дни не съм ял. Моля ви. Каквото и да е.

Чувствах се ужасно. Като е видял дюкяна, сигурно е решил, че съм затрупан със злато. Как можех да му кажа, че аз самият съм изпросил пари от Исак?

– Аз... аз не мога да ви дам нищо – отвърнах. – Много съжالياвам.

Той наведе глава.

– Разбирам. Извинете, че ви притесних.

Обърна се да си върви.

Докато го наблюдавах как куцука към вратата, си спомних живота си само допреди няколко месеца. Аз също бях на улицата. А и дори с шилингите от Исак, ако не откриех съкровището на майстор Бенедикт, можеше съвсем скоро да се окажа пак там.

Не можех да направя кой знае какво за този мъж, наистина няхах нищичко. Но си спомних, че през юни някой, който също нямаше нищичко, ми беше помогнал и се бе отказал от цяло състояние заради мен.

– Почакайте – казах.

Вече застанал на вратата, Майлс се обърна с надежда. Минах през работилницата, за да стигна до килера. Беше почти празен, имаше само два чувала овес, бъчва изветряла бира и парче осолено сирене. Взех го и го увих в ленения плат от медения кейк на Исак, след което се върнах в дюкяна.

Подадох го на просяка.

– За децата ви.

Той взе сиренето с разтреперани ръце. Премигна, за да прогони сълзите.

– Бог да ви благослови, добри господине.

– Това е всичко, което имам.

– Разбирам, господине. Няма да ви притеснявам пак, обещавам. Бог да ви пази.

„Бог да пази всички нас“, помислих си, когато той си тръгна. Том изглеждаше доволен, че съм помогнал на човека. Другите двама мъже изглеждаха още по-доволни, че просякът вече не овонява въздуха.

– Вече имате ли време за клиенти, които си плащат? – попита мъжът, който бе заговорил преди.

Проблемът не беше във времето.

– Съжалявам, но не мога...

– Нашият господар ни праща да купим венецианска мас. – Мнозина търсеха това лекарство. Вярвах, че е не само противоотрова, но може и да предпазва от чумата. – Ще вземем всичко, което имаш, и още, ако приготвиш допълнително.

Преди два месеца бях сложил табела на прозореца: **ВРЕМЕННО ЗАТВОРЕНО – СКОРО ЩЕ ОТВОРИМ ПАК!** Това обаче невинаги помагаше – много хора не можеха да четат.

– Съжалявам, сър – казах, – но аптеката още не е отворена. Чакам нов майстор.

– Ще дойде ли тази сутрин?

– Ъ... не. – Не исках да му казвам, че „Блекторн“ е затворена за неопределено време. Ако мълвата за това плъзнеше, преди да ми определят нов майстор, можех да загубя завинаги всичките ни някогашни клиенти. – Няма... да го има известно време.

Мъжът протегна вече разтворена кесия с монети.

– Е, ние нямаме време да чакаме. Дай ни колкото можеш да ни продадеш за тези пари.

Втрених се в кесията. Монетите вътре бяха златни. Гвинеи, всяка от които се равнява на лира и един шилинг. Виждах поне осем от тях.

Гърлото ми се сви.

– Не... не мога да ви я продам.

– Нямах ли останала?

Имах предостатъчно, точно на полицата над щанда.

– Забранено ми е... да продавам лекарства без майстор-аптекаря. – Преглътнах. – Има друга аптека надолу по...

– Не ни трябва друга аптека – прекъсна ме рязко мъжът. – Господарят ни нареди да я купим от тук. Каза, че маста на „Блекторн“ е най-добрата.

С всяка дума, която този мъж изричаше, се чувствах все по-зле. Нашата мас действително беше най-добрата. А с парите в тази кесия щях да се прехранвам *години* наред.

Том зяпна монетите. „Просто ги вземи“, прошепна тих глас в главата ми.

Огледах мъжете. Бяха споменали господаря си, но не знаех кой е той. А те самите не ми изглеждаха познати. И двамата бяха облечени доста обикновено, в дрехи от вълна и лен. Бих предположил, че са слуги, ако не бяха две неща.

Първо, и двамата носеха оръжия. Единият беше предметна на гръб сопа с железен шип на върха, а другият беше препасал със меч. И второ, на гърдите на жакетите им, точно над сърцето, бяха пришити малки бронзови медальони. Бяха с еднакви изображения: кръг с триъгълник в средата и в него нещо, което приличаше на кръст. По края бяха гравирани някакви букви. Но не можех да видя какво пише.

Мъжът тикна кесията към мен. Монетите издрънчаха. Ако ги вземех, нямаше да ни липсва нищо, докато върлува чумата. Всъщност и много по-дълго.

А ако господарят им кажеше на някого откъде е взел маста?

Усетих, че Том ме гледа, докато се опитвах да измисля какво да кажа. Но знаех какъв ще е отговорът ми.

– Не... не мога. Съжалявам.

Мъжът задържа кесията отворена още за секунда. После я затвори.

– Господарят ни няма да е доволен.

Изрече го като заплаха. Но нямаше никакво значение. Ако ме хванеха да продавам лекарства, щях да загубя всичко: дюкяна си, бъдещето си, наследството на майстор Бенедикт. Не бих се отказал от това. Дори за цяло състояние.

– Наистина съжалявам – повторих.

Мъжът понечи да каже още нещо хапливо, но Исак пристъпи напред.

– Момчето взе решение.

Онзи ни изгледа злобно. После се завъртя на пети и си тръгна заедно с другаря си. Трябваше да впрегна цялата си воля да не изтичам след тях.

Исак сложи ръка на рамото ми.

– Постъпи правилно. Ще се почувстваш по-добре, когато купиш храна от пазара. И още по-добре, когато намериш съкровището на Бенедикт.

Кимнах печално. Том просто изглеждаше объркан.

– Съкровище? – попита. – И храна?

Той едва не се разплака, като видя медения кейк. Показах му писмото от майстор Бенедикт, докато си хапваше от него.

– Невероятно – изфъфли, пръскайки трохи навсякъде.

Огледа работилницата, сякаш се чудеше в кой от стотиците аптекарски буркани по лавиците е скрито съкровището на майстор Бенедикт.

Аз не мислех, че е в някое от тях.

– Той е искал да реша загадката, за да го намеря. Не би го скрил някъде, където мога да го открия по случайност.

Том си взе още едно парче от кейка.

– Защо майстор Бенедикт е смятал, че няма да го намериш?

За мен това беше най-голямата загадка. Споменавахте го два пъти в писмото.

Жалко, но доколкото те познавам, сигурно още не си го намерил.

Там е работата, че не ще го откриеш, докато не осъзнаеш нещо. И то е много важно.

Явно това нещо беше от голямо значение за него. И за мен. Не само заради парите. *Не само ще намериш съкровището, но и ще научиш нещо. И това е най-важното нещо, което искам да научиш.*

Дори Исак го беше отбелязал. „Бенедикт намекна, че ти е оставил нещо специално. Нещо само за теб.“

Какво би могло да е това нещо, което майстор Бенедикт е смятал за толкова важно, но въпреки това е бил убеден, че няма да го проумея сам? Не разбирах какво иска да ми каже. Но бях открил нещо в писмото.

Том също го забеляза и го посочи.

– Това „Не“ не трябва ли да е с малка буква?

– Да. Майстор Бенедикт не би допуснал такава грешка. Трябва да е подсказка.

– Подсказка за какво?

Не знаех. Майстор Бенедикт ме беше научил на толкова много шифри през последните три години, че дори не можех да си ги припомня всичките. И, разбира се, имаше и множество, на които никога не ме беше учил – такива, които имаше намерение да ми покаже по-нататък, но така и не успя, или такива, които искаше сам да разгада.

Запитах се дали не трябва да прегледам записките му. Но проблемът с тях беше, че, казано възможно най-меко, бяха в пълен безпорядък. Той поддържаше идеален ред в дюкяна и работилницата, но горе беше друга работа. Повечето стаи, включително неговата спалня и коридорът, водещ към нея, бяха толкова претъпкани с книги и книжа, че той можеше да открие собствена библиотека. И записките му не бяха подредени – поне не по начин, разбираем за другите хора.

Често ме прашаше горе за някой труд.

– Донеси ми определителя на билки на Кълпепър. В склада на третия етаж е.

В обикновена къща „складът“ би бил нечия спалня. Тук това помещение беше пълно с книги както всички други. Всъщност единственото място, където майстор Бенедикт не държеше книги, беше избата под къщата, където съхранявахме леда. Той искаше да я разшири до истинско мазе, но така и не стигна до това. А единствената причина там да не е пълно с книжа бе, че го притесняваше влагата.

И аз се качвах горе с ясното съзнание, че ще стоя пред книгите безпомощен.

– Майсторе...?

– Дванайсетата купчина от северозападния ъгъл, обратно на часовниковата стрелка – провикваше се той от долу. – Четвъртата отдолу нагоре. С релефна кожена подвързия.

И аз се връщах с правилната книга, клатейки глава.

Но майстор Бенедикт го нямаше да ми каже къде да търся. И така, двамата с Том седяхме, хапвахме от медения кейк и напразно гледахме главното „Н“.

По-късно тази сутрин най-последно ми просветна.

Бяхме решили да отидем следобед на пазара да похарчим парите от Исак, тъй като исках после да продължа да

се занимавам с писмото от майстор Бенедикт. Бриджит ни правеше компания, обикаляше по тезгяха и кълвеше каквото намереше от хляба, който Том бе направил този ден. Той тъкмо изваждаше току-що опечените кифли от фурната с лопата, когато аз подскочих от мястото си с вик и Бриджит избяга да се скрие.

– Това е! – изкрещях.

– Ааах! – сепна се Том и топлите кифли полетяха.

– Извинявай – казах аз.

Бриджит запляска с крила ядосана. Том изгледа печално казана, в който бавно потъваха две златистокафяви топки.

– Заради теб изгървах кифлите.

– Зарежи ги. Ела да видиш. – Разпънах писмото от майстор Бенедикт на тезгяха. – Намерих отговора. Това „Не“ е с главна буква, защото е важно.

– Не разбирам – призна Том.

– Майстор Бенедикт е скрил съобщението в главните букви.

Взех мастилница и с паче перо заградих всяка главна буква в писмото.

Ⓟ дома ни е скрита награда за теб. Ⓜстинско съкровище. Ⓜалко, но доколкото те познавам, сигурно още не си го намерил. Ⓟрав съм да смятам, че искаш да го намериш час по-скоро. Ⓜам е работата, че не ще го откриеш, докато не осъзнаеш нещо. Ⓜто е много важно. Ⓜелият дом сега е твой. Ⓜсползвай всичко, което ти е дадено. Ⓜрябва да прочетеш това писмо внимателно и да разгадаеш смисъла му. Ⓜдна последна гатанка, която да отгатнеш, и Ⓜе само ще намериш съкровището, но и ще научиш нещо. Ⓜтова е най-важното нещо, което искам да научиш.

Посланието се появи съвсем ясно за разчитане.

В И Ж П Т И Ц И Т Е Н И

Том изглеждаше впечатлен.

– Хитро – рече той, но в следващия момент видя ужаса, изписан на лицето ми. – Какво има?

– Том, птиците ни ги *няма*.